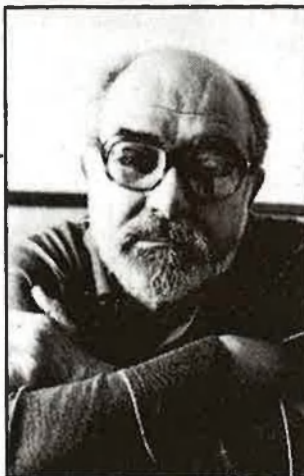

Després de «limno», la llengua,

Última

Vicent Ventura

La qüestió de la «llengua dels valencians» es un fastigós problema per a bona part dels dirigents, la «fontaneria» i la militància del PSPV (PSOE). Perquè, en el fons, i en no pocs casos també en la forma, se'n foten, però no poden deixar de tenir-la en compte. És viva «encara», i un partit d'esquerra —per moderadament que ho siga— no pot ignorar-ho. El fet persistent del «valencià» complica la vida, diguem-ne, autònoma d'aquest dissortat país.

Perquè, ¿com podrien parlar d'una autonomia «tan» àmplia com la que més —i és clar que, quan diuen això, pensen en la Catalunya de l'altra vora de la Sénia— sense fer front a la qüestió de la llengua? ¿Ah si el català fos ja, a ca nostra, una llengua morta! Així, les obligacions es reduirien a conservar-ne els residus. No caldria discutir si es tracta d'una llengua pròpia o d'una part de la llengua comuna a tots —¡ai!— els Països Catalans.

I aquest és el cas. Perquè no caldria discutir una cosa tan evident. N'hi hauria prou dient analfabet a tot el qui pretengués diferenciar el «valencià» del català, més enllà de

les matisacions dialectals; però la política, diuen, té raons que les posicions científiques de la filologia i les indiscutibles constatacions històriques no entenen. I ¿què ha de fer el majoritari PSPV (PSOE) en lloc de dir les coses tal com són? Doncs, utilitzar l'eufemisme amb l'esperança d'arreglar les coses. Però, amb això, no ho resolen tot, perquè s'ha d'ensenyar a les escoles, amb una certa voluntat normalitzadora, és a dir, amb tanta obligatorietat com, per exemple, l'anglès o el francès, però no com el castellà. No s'ensenyava, per exemple, «en» valencià les diferents matèries. Arribarà —¿arribarà?—, però, un dia en què caldrà fer-ho. ¿Què passarà aleshores?

Perquè aquest ha de ser l'objectiu, si es vol una autonomia «tan» àmplia com la coneguda i no citada

«qualsevol altra». En el fons, es tracta de la indefugible qüestió del catalanisme i l'anticatalanisme, un objectiu polèmic que impossibilita l'exercici i la pràctica del «consens». Ací, l'han pogut exercitar en el cas de la «senyera», a la qual es va afegir el blau, corresponent, en tot cas, a la ciutat de València, però una concessió tan aberrant no va a servir per a aplacar el franquisme disfressat de democràcia que, últimament, ja ni s'amaga darrere la precària aparença democràtica del sucursalisme franquista. Després, va venir «limno». I ara som davant la resurrecció d'un mort que gaudia de bona salut.

En efecte, la Coalició Popular acaba de plantejar, novament, la qüestió de «l'idioma valencià», tant en l'«originalitat» com en l'ensenyament, que, naturalment, no volen «obligatori». Perquè el que no volen, realment, es cap «valencià», ni el que parla el poble, ni el que ells s'han inventat. Allò que volen realment es extingir-lo. I per aconseguir-ho cal substituir l'idioma viu pel que ja hauria nascut mort, si no fos perquè s'assembla molt al que volen eliminar.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom..... 2n.....

Nom..... Domicili.....

Població..... D. P..... Tel. part.....

Lloc de naixement..... Any de naixement.....

Professió..... Lloc de treball.....

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.950 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament Dom. bancària Tàl. bancari Gir postal
En el cas corresponent, ompli la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors:

Caixa o banc..... Agència.....

Carrer..... Ciutat.....

Els preguja que als rebuts que a nom d.....

Domicili..... Població.....

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de..... ptes.

a pagar en..... terminis..... per la quantitat de ptes..... siguen

pagats amb càrrec al compte corrent núm.....
a la llibreta d'estalvis

..... de..... de 198.....

Firma